

כפי שכל ספרי אגתה כריסטי בנויים לפי תבנית קבועה וברורה מראש. כך גם סידרת המותחנים הקולנועיים המצליחים, המבוססים על ספריה. אצל כריסטי השייך טה היתה להרכיב סידרה של דמויות רב גוניות, שלכל אחת סיבה טובה לרצוח את מי שעתיד להיות הקורבן, ואחר-כך לסגור את כולן, יחד עם הקורבן, בתוך מרחב סגור.

ג'ון בראבורן וריצ'ארד גודווין, שני המפיקים שהפכו את אגתה כריסטי למקור הכנסה לא מבוטל, למדו היטב את

זוג שחקנים קדיי והייזברון שקספיר בקולג'

השיעור. בסרטם הראשון הם סגרו את הדמויות בקרון של רכבת האוריינט-אקספרס. בסרטם השני היתה זאת ספינה הר שטה במעלה הנילוס, ואילו בסרט השלישי שי רצח תחת השמש, שיוצג בקרוב גם בארץ, מרוכזות כל הנפשות הפועלות על אי ציורי בים האדריאטי. המפיקים הר סיפו סממן היכר משלהם, כשהפיקו כל אחת מן הדמויות בידי שחקן או שחקנים מפורסמים, ובכך העניקו זהה יוסיף ל-סרטיהם.

מאהבה של. התוספת האחרונה לגלגל ריה של הכוכבים הזוכים לטיפולו של הרקול פוארו ברצח תחת השמש הוא שחקן בריטי צעיר בן 35 בשם ניקולאס קליי. קליי אינו בדיק אלמוני. קודם לכן נבחר על ידי ג'ון בורמן כדי לגלם את סרן לנסלוט, האביר העשוי ללא חת באקס-קאליב, ואחר-כך זכה להיבחר על ידי מנחם גולן, כדי שיופיע לצד סילביה קריסטל במאהבה של לידי צ'טרלי (סרט שניים אבי עימואל, ז'אסט ז'קין). למראה סרט זה סברו רבים שקליי היה צריך להיראות פיע בהתנדבות, כי הרי חמודותיה של הגברת קריסטל היו צריכים לספק תמורה מלאה לעבודתו. מה עוד, שהיא הכריזה אחר-כך כי הוא, "נאה מאד, גשמי מאד, וסצינות האהבה עימו היו כמו באלט". יזכר רונותיו של קליי קצת שונים: "זה לא היה תמיד תענוג גדול להצטלם בעירום, בקור הבריטי העז, ואני חייב להודות שי קרה לי יותר מפעם אחת, באמצע החיי בוקים, שחשתי לאו דווקא על בת הזוג אלא על כוס ברנדי גדולה במיסבאה הר מקומית המחוממת היטב".

טירונות ארובה. קליי שייך לאותו גזע של שחקנים בריטיים שעשו טירונות ארוכה ופוריה מאד על קרשי הבימה, הוא הופיע ברפוטאר מגוון, משקספיר ומר לייר ועד למחזאים בריטיים מודרניים, הירבה לעבוד לטלוויזיה הבריטית (כמה מן הדראמות שבהן הופיע הוצגו גם בטל-וויזיה הישראלית) ועד היום משיב בצחוק, כאשר שואלים אותו מה היה התפקיד החביב עליו ביותר: תפקיד הסוס באקוט,

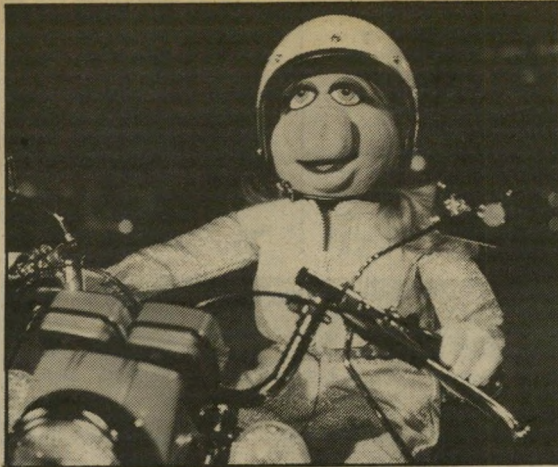
בגעועים לנסך הקטן

החבובות בעיקבות השוד הגדול (שחף, תל-אביב, ארצות-הברית) - הבעיה הגדולה ביותר של הסרט הזה היא שמיספר האנשים שבו עולה על מיספר החבובות. הבעיה השניה שלו, אולי עוד יותר המורה היא, שגם כאשר יש די חבובות בתמונה, קשה שלא להתגעגע למסך הקטן, שם תרגישו כולם בבית. כי גם הפעם, כמו בסרטו הקודם, נראות החבובות נבוכות במקצת באוויר הפתוח, חשופות למסך הגדול המראה יותר מכפי שצריך להראות כדי ליהנות מהן, ומאלץ אותן לספק בידור רצוף בפרק זמן העולה פי שלושה על אורך הנשימה הטבעי שלהן. אם בסוף תוכנית הטלוויזיה מתחשק לשאול: "מה, זה הכל?" הרי שבאמצע הסרט מתחילים לתהות: "מה, זה עוד לא נגמר?"

קרמיט, פוזי וגונו הם הפעם שלישיית עיתונאים היוצאת לחשוף את האמת מאחורי שוד היהלומים של אופנאית בריטית מפורסמת (דיאה ריג). תוך כדי מסעם הם מזכירים, לקהל ולעצמם, שהם בעצם עושים סרט, כך שהטכניקה של ההפקה הקולנועית מספקת לא פחות הלצות מן ההרפתקות של חשיפת זהות השודדים ולכידתם. מיס פיגי מופיעה בשלב קצת יותר מאוחר, כמי ששואפת להיות דוגמנית, וכמובן מתאהבת ממבט ראשון בצפרדע המקסים שלה.

כמקובל, יש בסרט פרודיות רבות על סרטים מפורסמים מן העבר, מטופקאפי ועד לאסתר ויליאמס, מסרטי באסבי

מיס פיגי: החבובות נבוכות

ברקלי ועד פרד אסטר. כל זה במיסגרת, "מיספריים" נפרדים של הופעה, שרק בקושי רב מתחברים לסיפור אחד. כמה מהופעות האורח הקצרות, במיוחד של אנשים כמו פיטר יוסטינוב או רוברט מורלי הן משעשעות (אולי בזכות האנשים עצמם), האורחים הנשארים על המסך יותר מדי זמן (כמו דיאנה ריג או צ'ארלס גרודין) מתגלים עד מהרה כמי שקל עודף במסע התעלולים הזה. הילדים יוכלו אולי ליהנות. המבוגרים יתגעגעו להיכל הסגור, לבימה ולאחרי הקלעים, שבהם מרגישות החבובות כמו בבית.

פופאי דל קלוריות

פופאי (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) - אין שום סיבה לשלול מן הסידרה המצויירת את מקומה החשוב בעיצוב התרבות האמריקאית. ואם יש מי שרוצה לראות באחדות מן הסדרות האלה יצירות מופת בעור אנפני, זכותו המלאה לכך. עם זאת, צריך לזכור שלפני ומעל לכל התכונות האחרות שהיו לסדרות אלה, לפני שהיו תרבות ואמנות והירורים מעמקים, הן היו משעשעות, מברורות, ובמיקרה של פופאי, מצחיקות מאוד. שאם לא כן, היו פשוט חדלות להתייחס למחרת היוולדן בעובדות בסיסיות אלה צריכים היו להתחשב גם ה-בימאי רוברט אלטמן והתסריטאי ג'ול פיפר. שניהם, כבודם במקומם מונח, הראשון כמומחה לניתוח ולסטירה של תופעות אמריקאיות אופייניות, השני כמי שמיטיב לכתוב וגם לצייר את חרדתם של בני הכרך הגדול, בסיגנון סרקאסטי ביותר. השנים חברו יחד כדי לטפל במלח המפורסם, זולל התרד, והתוצאה היא סרט המנסה להיות במקומות רבים סאטירה על החברה האמריקאית, משתדל להציג תופעות מסוימות בסרקאזם, אבל חסר את העליצות, הפשטות, החיוניות וההומור הבריא וחסר הפשרות של המקור.

העירה סוויטהייבן צריכה להיות השתקפות של כרך אמריקאי, על תאוות הבצע שבו, שילטון הפחד, הצביעות ורדיפת השררה. פופאי צריך להיות האביר הבודד, מעין אקדוחן הבא לעיירה להביס את הנבלים לפי מיטב מסורת האגדה האמריקאית. אוליב היא מעין קריקטורה של הגיבורה הענוגה, המפונקת עד כדי כך שאינה יודעת לאן

רובין ויליאמס: ללא עליצות

מועדות פניה ומה היא רוצה באמת (להבדיל ממה שהיא מעמידה פנים שהיא רוצה). אלא שמעללי כל אלה זקוקים ליד מטורפת של בימאי מתקופת הסרט הקומי האילם, לחוש קצב ולחוצפה התהור מית של אותם הימים. אז אולי היו כל התכונות הנא-צלות האלה נבלעות ברקע, ופופאי היה באמת לובש בשר ודם. עם אלטמן הכל מתנהל בכבוד, משל רצה להצביע לפנינו על המעלות עד כדי כך, שהעצים שלו מסתירים את היער, והמרכיבים אינם מתחברים לתמונה כוללת. וגם אם אפשר להבין מה היתה הכוונה, קשה מאוד להתפעל מן התוצאה.

ניקולאס קליי ופיליבה פימם ב"רצח תחת השמש" מאהבים בקולנוע

שם זכיתי לראות את העולם מבעד לעיי-ניו של הולך על ארבע.

בנו של רביסמל בצבא הבריטי, הוא נדד יחד עם מי שפחתו על פני כל האימ-פריה, והיה באיסמאעיליה כשהתחילה מלחמת סיני ב-1956. עד היום הוא זוכר בחרדה את ההמונים שהתנפלו בזעם על בני מי שפחתו ואת התבצרותם בתוך הר בית, עד אשר שוחררו על ידי יחידה של חיילים בריטיים. אולי זאת הסיבה שהוא לא הופיע ברצח על הנילוס.

על עבודתו ברצח תחת השמש יש לו רק דברים טובים לומר. "כל הסרט כולו צולם במאיוקה שטופת השמש. גרנו ב-מלון נפלא. שיקחתי לצד שחקנים כמו פיטר יוסטינוב, מאגי סמית וג'יימס מיי-סון, בתנאים כאלה ההגאה היא מובטחת מראש". הוא אומר. בחודשים האחרונים שוהה קליי בארצות-הברית, יחד עם רעי-יתו, השחקנית לורנה היילברון, כשהם עוסקים בהוראה ובהופעות, במחזות של שקספיר בכמה מן הקולג'ים שבחוף הר מיוזרחי.